

REDACTIONEEL

In de afgelopen maanden (juni, juli en augustus heeft Suriname - cultureel gezien - een aantal markante ontwikkelingen meegemaakt, die Suriname hogerop hebben getild en Suriname zichtbaar maakte in de delen van de wereld, waar wij nog niet bekend waren.

In juni heeft de Hindustaanse Immigratie viering getoond dat wij samen kunnen werken aan de natievorming, behoud en ontwikkeling van onze culturele rijkdommen, uiteindelijk doorgaan met natieontwikkeling.

In juli hadden wij de herdenking van de slavernij, afschaffing van slavernij, waarmee ook het dekolonisatie-proces voor de zoveelste keer wederom onder de aandacht werd gebracht.

In de maand augustus waren er een aantal activiteiten, waaronder de viering van de Inheemse dag, de Javaanse Immigratie, de vastenmaand onder de Muslims en de Carifesta met haar bijzondere impact van de technologie bij de omlijsting van het geheel bij de opening van de carifesta activiteiten. Een belangrijk aspect dat haar ingang vond bij de Carifesta, was de deelname van de jongeren en de movement die de jongeren hadden gedemonstreerd in hun ontwikkeling.

Suriname heeft een belangrijke plaats in de Caricom verworven en is verplicht haar rol zorgvuldig te vervullen als een land dat in ontwikkeling is.

Een ander belangrijk gebeuren dat plaats heeft gevonden was de overdracht van het voorzitterschap van Unasur aan Suriname. Dit is heel belangrijk vanwege de hechte relatie met de Zuid-Amerikaanse staten. Suriname zal in dit verband haar beleid aanpassen en vanuit haar cultuurpolitiek de relatie met de Zuid-Amerikaanse staten uitdiepen, onderzoeken, analyseren en verder promoten om het maximale eruit te halen.

Jan S. Soebhag (Voorzitter Bhásá) Medewerkers

e-mail

stgbhasa@hotmail.com; jsoebhag@gmail.com;
jsoebhag@hotmail.com; jansoebhag@yahoo.com
audrey_koenders@live.com; narbis13@gmail.com
Telefoon: (597) - 089-121-58 / (597) - 086-076-53
(597) - 087-031-52; (597)-087-042-38

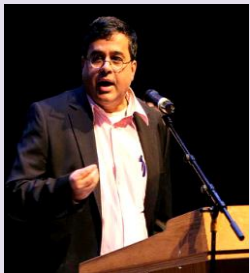
Copyright © Stichting Bhásá

De Surinaamse samenleving wordt gefeliciteerd met de:

- Viering van de Marrondag op 10 oktober;
- Herdenking van de Chinese immigratie op 20 oktober;
- Nationale Diváli Manifestatie op 03 november;

Sandew Hira

Wie was Mohini

Wie was Mohni Kamakhyá? Zegt de naam Mohni Kamakhyá u iets? Toch zou ieder kind deze naam moeten leren in het basisonderwijs. Onze kunstenaars zouden romans, gedichten of toneelstukken moeten maken over hem. Maar zijn naam is niet in ons geheugen gegrift.

Wie was Mohni Kamakhyá? Hij had mijn zoon kunnen zijn. Hij was iets korter dan ik (1,63 m). Hij kwam uit het district Sultanpore, politiestad Sukulka Bazar, dorp Purna Donyasing. Hij kwam op dinsdag 18 april 1893 op 20-jarige leeftijd aan in Suriname. Vijf jaar later liep zijn contract af. Hij werd ontslagen op 18 april 1898, maar kreeg zijn certificaat van ontslag pas op 2 mei 1900, ruim twee jaar later. Waarom? Was het een pesterij? Hij was niet direct na zijn ontslag terug gegaan naar India. Twee jaar later, op 30 juli 1902 stierf hij op Mariëburg. Doodgeschoten. Wisten zijn moeder of vader in India wat er met hem was gebeurd? Was hij één van de vrije arbeiders die is doodgeschoten op Mariëburg. Zoveel vragen en zoveel mensen die geschiedenis hebben gestudeerd in Suriname. Onze historici zijn te lang bezig geweest met de geschiedenis van suiker, koffie en cacao en te weinig met de geschiedenis van onze eigen mensen, mensen als Mohni Kamakhyá. Ze zijn teveel bezig met wat de kolonisator interessant vindt en te weinig met wat de ouders van Mohni zouden hebben gedacht en gevoeld toen hun zoon niet terugkwam.

Hoe dat te veranderen? Dat is de uitdaging voor onze nieuwe Surinaamse historici..

Wie was Mohni Kamakhyá? Hij had mijn zoon kunnen zijn. Hij was iets korter dan ik (1,63 m). Hij kwam uit het district Sultanpore, politiestad Sukulka Bazar, dorp Purna Donyasing. Hij kwam op dinsdag 18 april 1893 op 20-jarige leeftijd aan in Suriname. Vijf jaar later liep zijn contract af. Hij werd ontslagen op 18 april 1898, maar kreeg zijn certificaat van ontslag pas op 2 mei 1900, ruim twee jaar later. Waarom? Was het een pesterij? Hij was niet direct na zijn ontslag terug gegaan naar India. Twee jaar later, op 30 juli 1902 stierf hij op Mariëburg. Doodgeschoten. Wisten zijn moeder of vader in India wat er met hem was gebeurd? Was hij één van de vrije arbeiders die is doodgeschoten op Mariëburg. Zoveel vragen en zoveel mensen die geschiedenis hebben gestudeerd in Suriname. Onze historici zijn te lang bezig geweest met de geschiedenis van suiker, koffie en cacao en te weinig met de geschiedenis van onze eigen mensen, mensen als Mohni Kamakhyá. Ze zijn teveel bezig met wat de kolonisator interessant vindt en te weinig met wat de ouders van Mohni zouden hebben gedacht en gevoeld toen hun zoon niet terugkwam.

Hoe dat te veranderen? Dat is de uitdaging voor onze nieuwe Surinaamse historici..

Activiteiten	sep	okt	nov	dec
diváli			03	
Dag de Marron		10		
navrátan		05-13		
Saraswati pujá		11		
Id-ul-adá		15		
Gangá nahán			17	
Pitarpaksh	20 - 04			
Nationale jubileum dag			10	
Chinese immigratie		20		
onafhankelijkheidsdag			25	
kerstdagen				25-26

Tentatieve activiteiten data

Rashid Pierkhan

een biografie in foto's

Muddai lákh burá cáhe to kyá hotá hai
Wahi hotá hai jo manzure khudá hotá hai
'de mens wikt, maar God beschikt'

De redactie van Bhásá is heel blij met de toestemming van Faried Pierkhan (zoon van Rashid Pierkhan) om het boek waarin het verhaal van de familie Pierkhan staat opgenomen in delen te mogen publiceren.

Het boek handelt over de familie Pierkhan die van eminent belang is geweest voor de Hindustaanse cultuur en de mediawereld in Suriname.

Rashid Pierkhan,

de veelzijdige man die geen onderscheid maakte en de Surinaamse mens diende vanuit zijn eigen wereld. De een kende hem als een vriend, de ander als een mediaman en sommigen ook als een buurjongen of fotograaf.

Het boek waarin het verhaal van de familie Pierkhan staat opgenomen is een uitgave van Fafam Publishing N.V., in opdracht van Rashid Pierkhan Foundation. Het boek is uitgegeven op 09 maart 2007.

Voor enige vorm van informatie over het boek en de geschiedenis gelieve men zich te wenden tot Faried Pierkhan (directeur-eigenaar van RBN en Dagblad Suriname).

Het boek begint met een tekst van de heer Faried Pierkhan:

Beste Lezers,

Rashid Pierkhan, mijn vader, was een veelzijdige persoonlijkheid. U kent hem wellicht als padvinder, fotograaf, radiomaker, showorganisator, reiziger, religieus leider of family man. Misschien heeft u hem ontmoet in meer dan één hoedanigheid.

Op zijn weg door het leven is Rashid veel mensen tegen gekomen. Sommigen hebben een groot deel van die weg vergezeld, anderen legden een korter traject met hem af. Als vriend, bloedverwant, collega of geloofsgenoot heeft u zijn bestaan verrijkt. Uw vriendschap, religieuze inzichten, gezelligheid, zakelijk advies, humor of professionele inzet hebben bijgedragen aan zijn ontwikkeling, groei en succes.

Rashid heeft op zijn eigen manier bijgedragen aan de opbouw van de Surinaamse samenleving. Dat deed hij via de jongerenvereniging HNS, in zijn uitzendingen via radio en televisie, in religieus verband en ook in persoonlijke contacten. Hij beseftte dat voortdurende ontwikkeling belangrijk is voor individuele en gemeenschappelijke ontplooiing en groei.

Mijn vader was goed geïnformeerd over de meest uiteenlopende zaken. Een groot deel van zijn brede kennis ontleende hij aan de vele boeken en tijdschriften die hij las. Met de uitgave van deze biografie in foto's hopen wij in zijn geest te handelen. U krijgt niet alleen een beeld van het leven van Rashid, maar ook van de omgeving waarin hij is opgegroeid en waarvan ook u deel uitmaakte.

Veel waren bereid hun persoonlijke herinneringen aan en foto's van Rashid met ons te delen. Deze uitgave bevat daarom slechts een kleine selectie. Wij hebben geprobeerd een evenwichtig beeld van mijn vader te schetsen, maar realiseren ons dat sommige gebieden wellicht onderbelicht zijn gebleven. De nadruk in dit boek ligt op de veelzijdigheid en de positieve aspecten uit het leven van mijn vader. Voor eventuele onvolkomenheden in deze uitgave en in zijn leven, bieden wij onze oprechte verontschuldiging aan.

Mede namens mijn moeder Helouise en mijn zusteres Nisja en Shireen wens ik u veel kijk en leesplezier

Faried Pierkhan, 09 maart 2007

Onze Muslim broeders en zusters gaan op 15 oktober Id-ul ádá feest vieren

Voor andere feestdagen: zie tentatieve activiteiten data

Bhásá tijdschrift voor taal cultuur geschiedenis

Stichting Bhásá is opgericht op 24 december 1991

****Jaargang no. 02, 4de editie no. 020104****

pagina 02, oktober 2013

Bhásá tijdschrift voor taal cultuur geschiedenis

Wordt gratis aan de man gebracht en heeft een lezersbestand van meer dan 20.000 personen in en buiten Suriname.

Om de kosten mee te helpen dragen kunt u een donatie doen. In het ander geval kunt een ruimte in het blad inhuren voor de publiciteit van uw bedrijf of instituut.

Voor donatie of ondersteuning kunt u op de volgende rekening. Uw bijdrage doen:

RBC Bank Suriname
Rek. Nr. SRD. : 52185295
Rek. Nr. US \$: 55209423
Rek. Nr. Euro : 79572558

Uw ondersteuning wordt zeer op prijs gesteld.

Ondersteuningshoek Bhásá sponsoren

Bhásá wordt mede uitgegeven met de Steun van

The Connection between wonderful people and wonderful products: Website: www.subisco.sr
U bent ten alle tijden terecht bij **SUBISCO** voor al uw levensmiddelen tegen de beste prijzen voor al uw kwaliteitsproducten

Ahindra's Copy Center

Copycenter
voor al uw kantoor benodigheden en Copieer mogelijkheden. Gevestigd aan de Franchepanestraat no. 115, tel.: 464668

Ram's Tours and Travel Service

H.P. RAMDHANI
International Business Consultants

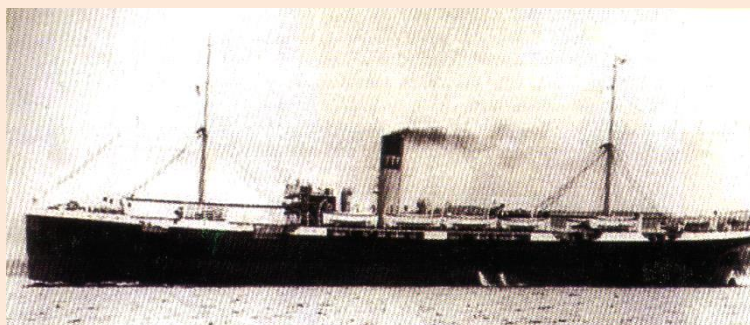
E-mail: RAMSTOURS@ramsholding.sr
SECRETARIAAT@ramsholding.sr
CONSULTANCY@ramsholding.sr

Reis veilig, zeker, betrouwbaar en gegarandeerd met RAMS TOURS and TRAVEL SERVICE

Adres Neumanpad nr. 30 Paramaribo-Suriname
South America Postbus: 1199
Tel.nr.: (597)-476011, (597)-476223
Voor alle Reis- en Touradviezen
Kunt U gerust naar ons mailen en bellen.
Dank U

Vervolg

Rashid Pierkhan
een biografie in foto's
Muddai lákh burá cáhe to kyá hotá hai
Wahi hotá hai jo manzure khudá hotá hai
'de mens wikt, maar God beschikt'

Het stoomschip Dewá brengt in mei 1916 de laatste groep Hindustaanse contractanten naar Suriname. Onder de 306 pasagiers zijn Peerkhan Bahadurkhan (28), zijn echtgenote Zahooran Nawabkhan (25), hun zoopn Hasanraja (9), hun dochter Afiran (4) en hun zoon Aliraza (2). Het gezin, dat zeven weken eerder in Calcutta aan boord is gegaan, komt voor de tweede keer naar Suriname. Deze keer om er te blijven. Op 14 maart 1918 ziet hun dere zoon het levenslicht. Zij noemden hem Noermohamed. Als familienaam wordt Pierkhan genoteerd.

Dádá Iláhi en Dádi Zahooran

Het stoomschip Dewá vervoert aan het einde van de negentiende eeuw en het begin van de twintigste eeuw vcooral Brits-Indiërs naar Guyana, Trinidad en Jamaica. Op 24 mei 1916 arriveert het schip voor de eerste keer in Suriname om 306 passagiers af te zetten die op 07 april 1916 in Calcutta aan boord zijn gegaan. Het is de laatste groep Hindustaanse contractanten die in Suriname arriveert.

Een van de contractanten is de 24 jarige **Peerkhan Bahadurkhan** een Muselman (Muslim) uit het dorp Nandaur in het district Basti in Brits-Indië (India). Hij gaat werken op de suikerplantage Hazard, die toebehoort aan de erfgenamen van Robert Kirke. Peerkhan reist met zijn vrouw, de 25 jarige Zahooran Nawabkhan, twee zoontjes en een dochtertje.

De familienaam van de kinderen luidt Peerkhan. Bij de registratie in het immigratie register wordt de voornaam van de vader doorgegaan als familienaam genoteerd. De achternaam van de oudste zoon de 9-jarige Hasanraja is per ongeluk als Peerkhan genoteerd. Het tweede kind, een meisje van vier, heet Afiran Peerkhan. Het kleinste kind, een jongetje is de tweejarige Aliraza Peerkhan.

Peerrkhan en Nawabkhan hebben al eerder in Suriname gewoond; hun oudste twee kinderen zijn er geboren. De gegevens van het gezin staan echter alleen vermeld in de immigratieregister van 1916. Dat zou kunnen betekenen dat de familie de eerste keer vanuit Brits-Guyana naar Suriname is gekomen, zoals duizenden vrije immigranten deden.

Tijdens de eerste contractperiode in Suriname zijn Hasanraja, Afiran en nog een kindje geboren. Dat kindje, waarvan de naam onbekend is, overleed op jonge leeftijd. De verdrietige Zahooran zou veel tijd hebben doorgebracht bij het grafje. Het gezin keerde terug naar India, waar in 1914 een jongetje Aliraza werd geboren.

Na een ruzie tussen Peerkhan Bahadurkhan en zijn schoonzus, maar ook door heimwee van Ilahi, reist het gezin in 1916 opnieuw naar Suriname. In Nickerie wordt op 14 maart 1918 een zoontje geboren dat de naam Noer krijgt. Er volgtr nog een jongetje, Rahiem. Het gezin is compleet met de geboorte van Hafiezan, een meisje op 06 april 1921.

Na afloop van het vijfjarig contract krijgt de familie een stuk grond in de Corantijnpolder. Ilahi, zoals Bahadurkhan wordt genoemd en Zahooran doen aan landbouw en openen een winkel. Die draait goed; veel Javanen uit de polder komen er inkopen doen. Aan de overkant van de Peerkhans woont de familie Lachmon, die ook uit India komt.

Noer woont als tiener een jaar bij familie in Brits-Guyana. Hij leert kleren maken in de Engelse stijl, gaat er naar school en bekwaamt zich in fotografie en het lezen van de heilige Kur-án. Verder leert hij het harmonium te bespelen en hij raakt vertrouwd met Baihak-gáná muziek. Terug in Nickerie laat hij de ingestudeerde liederen aan zijn familie horen.

In zijn winkel verkoopt Ilahi naast levensmiddelen en huishoudelijke artikelen ook kleren, verevaardigd door zijn zoon Noer en drie arbeiders. Met de kleren gaat Ilahi langs de huizen. Een auto heeft hij niet, dus hij bindt de handel op zijn rug.

Vader Noer en moeder Emmy

De zoons en dochters van de Peerkhans trouwen en stichten hun eigen gezin. Noer Pierkhan trouwt met de vier jaar jongere Emmy Kasim. In die tijd is het gebruikelijk om jong te beginnen met een eigen gezin. Emmy is net 14 bij de geboorte van hun eerste dochter, Aisha Hasmat, op 25 juni 1936. De eerste zoon, Mohamed Rashid ziet het levenslicht

op 10 januari 1938.

Corantijnpolder, Nickerie omstreeks 1936. Een gebruikelijke tafereel in het rijstdistrict: de koeien lopen, eventueel aangespoord 'vanuit de lucht', rond de paal over de rijsthalmen op de grond (in het sarnámi zegt men: 'dhán dāñwe', vermoedelijk is het woord 'dāñwe' afgeleid van dabáwe). Zo raken de padikorrels los van de rijsthalmen. Met de hooivork worden de lege halmen (het stro) verspreid en de padi ligt voor het oprapen. Dit is eigenlijk een vroege vorm van mechanisatie. Op de foto links met hooivork: een lachende Noer Pierkhan. Rechts staat mogelijk zijn jongste broer Rahiem. Het meisje dat boven hen uitroent, lijkt op Noers oudste dochter, Aisha.

De jongste zus van Noer, Hafiezan herinnert zich in 2006 dat haar neefje een mooie gezonde baby was. Als jongetje was hij volgens haar normaal gebouwd: niet te dik en niet te mager.

Dádi (oma) Zahoraan en dádá (opa) Ilahi bezitten een heuse platenspeler, die met de hand wordt aangedreven. In de ogen van de kleine Rashid is dat een wonder van techniek.

Als echte districtskinderen zijn de kinderen vooral buitenshuis actief. Ze hengelen, ze spelen bat en bal en andere spelletjes en halen kattenkwaad uit. Een speelkameraadje van Rashid is Dhiero Oemrawsingh, een jongetje uit Van Drimmelpolder. De jongens verschillen slechts twee maanden in leeftijd. Noer neemt de winkel van zijn vader Ilahi over. Kleding en andere goederen betreft hij bij Fate Ghafoerkhan, een handelsreiziger uit Paramaribo met wie hij bevriend raakt. Wanneer Ghafoerkhan in Nickerie is, logeert hij bij Noer en Emy. Hij vertelt hen over het leven in Paramaribo. Ook uit religieuze hoek komt geregeld bezoek uit Paramaribo. Sheik Ahmadali komt naar Nickerie om aan geloofspropaganda te doen. Hij onderhoudt contact met Noer en andere gelovigen. Wanneer Noer in Paramaribo uis, gaat hij altijd op bezoek bij Ahmadali.

Wordt vervolgd

Vervolg

Tussen de zonen van Ilahi botert het niet erg en daarom vraagt hun vader hen om apart te gaan wonen. Hasanraja, de oudste, vertrekt naar de Corantijnpolder, Serie B, nummer 15 en/of 16. Aliraza verhuist jaren later naar Serie A, nummer 14 en Rahiem, de jongste, blijft op het erf van zijn ouders wonen.

Wanneer Ilahi de broers vraagt om te verhuizen, besluit Noer te vertrekken naar 'Suriname', zoals Paramaribo in Nickerie wordt genoemd. Het gezin trekt er in een erfwooning aan de Prinsenstraat. Vooraan woont de politiemans Kolader. Aisha is dan zeven jaar, haar kleine broertje Rashid is vijf. Ilahi en Zahooran reizen af naar Paramaribo en overreden Noer om met zijn gezin te keren naar Nickerie.

Volgende editie

In zijn geboortedistrict houdt Noer het niet lang vol. Nog geen twee jaar later, in 1946 reist hij opnieuw naar Paramaribo

In gesprek met Fariz Barsatie, opkomend en veel belovend Surinaamse zanger Fariz Barsatie.

Fariz Barsatie vertelt:

Ik ben geboren op 21 februari 1988 en ik ben de zoon van Nizamoodien Barsatie (vader) en Hafazan Janmohamed (moeder).

Ik heb geen van mijn overgrootouders gekend uit de immigranten periode. Wie ik allemaal gekend heb, zijn mijn grootouders dus mijn dádá, dádi en náná náni. En ook enkele van hun broers en zusters.

Ik zing momenteel voor de muziekformatie Xtenzz en doe graag mee met zangcontesten. Onder de jongeren en de ouderen ben ik populair vanwege de kwaliteit van mijn zang talenten en de wijze hoe ik de populaire zangers uit de Bollywood opnieuw en nazing. Ik luister heel graag naar de wereldbekende en hoog gekwalificeerde en houder van de 'Padmá-shrí' Award, de zanger Mohammed Rafi (nu wijlen).

Ik heb geen favoriete zanger. Ik luister graag naar alle liederen en ook naar alle zangers of zangeressen..... omdat ik daaruit veel kan leren (zangtechnieken enz.). Ik luister graag naar liederen van Mohamed Rafi en ook naar andere oud zangers, zolang een lied mij aanspreekt, wil ik het dan graag beluisteren en uitvoeren. In mijn vrije tijden doe ik ook graag mee aan andere soorten shows zowel groot als klein. En ik zing graag verschillende soorten songs zowel voor de jongeren als voor de ouderen.

Ik heb een heleboel vrienden en kennissen die ook veel voor mij betekenen. Ik heb enkele leuke tijden met ze doorgebracht. Verder heb ik enkele beste maatjes die ook heel veel voor me doen en die heel veel voor me betekenen.

Thuis bij mij heb ik altijd van mijn ouders gehoord dat mijn vader ooit bezighield met muziek en zang. En hoorde ik van de burens of families wat ik allemaal deed toen ik de leeftijd van 1 tot 8 had.

Met mijn vrienden heb ik heel wat leuke momenten gehad. En nog steeds ook. Ook tijdens mijn schooljaren heb ik leuke tijden doorgebracht met mijn schoolgenoten.

Ook heb ik van de leuke momenten kunnen genieten tijdens de ICC zanglessen. Verder probeer ik altijd een leuke dag van te maken en geniet van mijn leven.

Tegenslagen in de zangwereld:

Ik ben geen professioneel zanger, Ik heb altijd een gezegde die ik zeg. 'Ik kan niet zingen'.

Als ik mezelf moet vergelijken met de Indiërs, dan zie ik het zingen echt niet zo makkelijk zoals men denkt.

Ik zeg ook vaak dat ik probeer te zingen en dat ik mijn best doe en zal doen tot hoe ver ik kan.

Ik kan ook niet van alles zingen maar heb ook graag mijn wil die ik naar voren wenst te brengen.

vervolg

In gesprek met Fariz Barsatie, opkomend en veel belovend Surinaamse zanger Fariz Barsatie.

Ik houd er niet van wanneer ik gedwongen word om een lied te zingen. Maar soms heb je geen keus.

Als zanger heb je zeker concurrenten die overal zijn en ook doen alsof ze beter zijn dan de beste zangers. Dit lijkt voor mij echt stom gedrag, omdat men nooit volleerd is van muziek of zang. Muziek en zang zijn dingen waar men elke dag iets van kan leren en ook steeds beter kan uitvoeren. Dus om te doen alsof men beter is dan anderen is een stomme denkwijze voor mij. Verder heb ik ook meegemaakt dat men geen waardering heeft als men een planning wilt uitvoeren. Hiermee bedoel ik, als, ik met een idee kom, wil een 2de hetzelfde ook doen omdat het een goed idee is. Dat heeft mij ook geleerd dat ik mijn ideetjes niet zomaar prijs geef.

Ook het samenwerken met een artiest uit het buitenland is een groot risico. Om een artiest te kunnen vertrouwen moet men duizend keren nadenken. Men komt soms echt met 'vieze' gedachten op je af. Hiermee probeer ik te zeggen dat artiesten ook zodanig jaloers kunnen zijn dat hij of zij gewoon je eigen lied of melodie kunnen afpakken en lanceren alsof het hun concept is.

Deze zijn enkele van de punten die ik kan opnoemen als een artiest en waarbij een zanger in zijn zangcarrière kan tegenkomen.

Mijn vader zijn favoriete zanger is ook niemand anders dan Mohamed Rafi. Ik heb hem gevolgd en zodoende heb ik kunnen doen wat hij graag wilde worden.

Wegens omstandigheden, drukte met het werk en andere zaken, kon hij zich niet toeleggen op zang en muziek. Maar de liefde voor zang en muziek en met name het gevoel om te zingen is altijd in hem gebleven. Soms hoor ik hem thuis nog zingen en daaruit kan ik echt zien, dat ik heel veel van mijn vader heb gehad.

Mijn ouders doen graag aan landbouw. Mijn vader is werkzaam bij het Ministerie van Sociale Zaken.

Mijn ouders hebben nooit een probleem van gemaakt, toen ik besloot om zanger te worden.

Soms werden ze wel boos, omdat ik laat thuis kwam van zangles, maar als ik die opoffering niet gedaan had zou ik niets geleerd hebben.

Ik heb alle steun van mijn ouders gehad en natuurlijk zijn ze vandaag heel trots op mij dat ik heel veel heb kunnen bereiken met alles wat ik nu doe binnen zang en muziekwereld.

Ik geniet van zang en muziek en dat is een deel van mijn leven.

Elk mens op aarde geniet op een of ander manier van zijn of haar leven.

Natuurlijk heb ik ook andere hobby's waarvan ik geniet maar ik kies eerder zang en muziek, omdat ik sinds kleins af van muziek heb gehouden. Toen ik klein was vond ik mezelf vaak achter de drumstoel van muziekformaties op feestjes om een kijkje te nemen hoe en wat die man daar allemaal 'timmert'.

Ik hield mijn handen nooit rustig zonder ergens te timmeren, maar ik heb mezelf ook niet echt gefocust wat slaginstrumenten betreft. Muziek bleef met mij leven en toen ik wat ouder werd en verstandig werd, hoorde ik dat mijn vaders familie ook heel veel van muziek heeft gehouden waarvan mijn vader ooit ook aan zang deed, maar geen bestaan van heeft kunnen maken.

Op een leeftijd van 12 of 13 jaar keek ik vaak naar de Tv-programma's onder de namen Antákshari, Sá Re Gá Má enzovoorts.

Dat heeft mij meer inspiratie gegeven voor muziek en zang, waarvan ik meer van zang ben gaan houden. Thuis bleef ik maar zingen in de tuin of in de badkamer en zodoende kreeg ik zin om mee te doen aan zang festivals. Mijn inspiratie bleef groeien en toen ik zingen echt serieus nam besloot ik de zanglessen te volgen bij ICC (Indiaas Cultureel Centrum).

Mijn eerste zang Guru was Mw. Rita Bokil van de ICC en zij is degene die mij op het juiste pad van zingen heeft gebracht. Door 3 jaren zanglessen van haar te hebben ontvangen en ook door mee te doen aan de activiteiten die werden georganiseerd, heb ik heel wat ervaring in muziek en zang gehad. En dat heeft mijn zang en muziek steeds naar verbetering geleid. Na de 3 jaren kreeg ICC een nieuw zang Guru. Zij heette Madhumita Bosé, die ook een grote bijdrage heeft geleverd voor mijn zangcarrière en waarvan wij als studenten ook heel wat hebben mogen leren. Na dit alles te hebben ervaren en de nodige kennis opgedaan te hebben, heeft men in mij een zanger ontdekt. Zo kwam ik in een muziekformatie terecht.

Ik begon toen ook mijn zang live ten gehore te brengen op feestjes en ook tijdens activiteiten als Hindustaanse Immigratie, de Nationale Diváli Manifestatie, enzovoorts.

Daarnaast kreeg ik ook aanbiedingen voor CD projecten om liederen na te zingen. Hiermee heb ik ook velen harten mogen veroveren van muziekliefhebbers zijn.

In het jaar 2011 deed ik mee aan een zangfestival genaamd Mahindre Kapoor Running Trophy, waarbij ik de winnaar werd in de Senioren Categorie. Het festival werd georganiseerd door ICC en elke contestant moest 2 liederen zingen waarvan een werd gekozen door de organisatie en de andere mocht de contestant zelf uitkiezen naar eigen goedvinden. De organisatie gaf mij het lied 'Ná muh chupá ke jiyo....' gezongen door Mahindre Kapoor en het ander lied koos ik zelf: 'Nainá Thaglenge.....' gezongen door Ráhat Fateh Alikhán. Met dit festival heb ik heel wat kunnen bereiken, niet alleen als winnaar van die avond maar ook mijn toekomst is gaan veranderen. Sedertdien werd ik veel gevraagd om in locale en diverse shows deel te nemen, waaronder het 'Jubileum Concert' van de heer Rámnaráin Sewrá in juni 2011, het Jubileum 'Yádgár' Concert in 2011 en natuurlijk ook enkele kleine en grote shows.

Ik probeer naast het nazingen van de bestaande liederen ook wat eigen liederen te componeren, hetgeen mij met Gods wil wel is gelukt. Ik had het in 2012 op Valentijnsdag uitgebracht. Mijn eerste eigen lied was getiteld 'Tu Hi Hai Meri Ján' waarvan er ook een videoclip te zien is op www.youtube.com. Dit heb ik samen met Avishka Jhinkoe gezongen, die ook de winnares is geweest van de Mahindre Kapoor Running Trophy 2011 uit de Junioren categorie. Middels dat lied heb ik Suriname ook kunnen bewijzen dat ik ook aan eigen composities kan werken en ook eigen songteksten kan schrijven. Zodoende heb ik ook een lied voor Moederdag gemaakt in 2012 getiteld 'Meri Má' die ook op www.youtube.com te vinden is.

Naast deze stijl van muziek en zang heb ik ook een ander stijl van muziek en zang die meer voor de jongeren bestemd zijn. Hier gaat het meer om het westerse stijl van muziek (en ook eigen composities te maken). Dit brengt tevens een soort inspiratie naar de jongeren toe in Suriname en ook een soort ontwikkeling van muziek en zang binnen de Hindustaanse gemeenschap.

Verder wil ik mij meer verdiepen in soort gelijke muziekstijl, zodat ik mijn eigen bestaan aan de wereld kan tonen.

Dienish Malhoe

De man van Rá-ni entertainment in Suriname

Wie is Dienish Malhoe

Dienish Persad Malhoe is geboren op 27 juni 1962. Hij is de zoon van (vader) Mahindrerpersad Malhoe en (moeder) Chandrawatie Dewnarain. Zijn voorouders en vader komen oorspronkelijk uit het district Saramacca, terwijl zijn moeder afkomstig is uit het district Wanica.

Zijn belangstelling voor de Hindipop show

In een gesprek met de redactie van Bhásá, gaf Dienish een korte schets over zijn belangstelling voor de showwereld. Hij vertelde dat ruim 20 jaren geleden hij een discussie had over Hindipop songs. Toen had het gesprek geen vruchten afgeworpen. Alleen Meester Bhikharie van Soháni Orchestra schreef toen Sarnámi liederen.

Hij vervolgde zijn gesprek door te zeggen dat hij Riaz Ahmadali bereid gevonden had zijn idee te mogen realiseren en dat was ruim 02 jaren geleden. Samen trokken zij de stoute schoenen aan om Hindipop in Suriname te organiseren.

Het doel

Dienish vond dat de Hindustaanse cultuurgroep achter liep op het componeren van Surinaams- Hindustaanse liederen in vergelijking met de de artiesten uit de andere cultuurgroepen en vooral uit het Caraïbisch gebied (met name Trinidad en Guyana).

De Surinaamse artiesten en belangstellenden voor de Hindustaanse taal en cultuur leunen te veel op Bollywood producties. Ook de mediawereld ondersteund de Hindustaanse artiesten niet om met eigen composities te komen.

De realisatie van en de waardering van de eerste Hindipop finalisten in Suriname

Dienish en Riaz zijn begonnen met een oproep via de media en de organisatie van de eerste Hindipop in Suriname ruim 2 jaren terug. Na lang wachten kregen zij via de oproep meer dan 20 composties, waarvan de eerste 12 steengoed waren. Bij hun oproep stelden zij enkele regels vast, w.o.: Sarnámi composities de boventoon moest voeren. De zangkwaliteit zal niet gewaardeerd worden. Het gaat hierbij puur om 'songwriters'. De betekenis van het lied zal een belangrijke rol spelen met de boodschap die daarin vertolkt zal worden.

De composties gaan volgens een puntensysteem gewaardeerd worden door ter zake deskundigen en vervolgens zullen de schrijvers overgaan met het arrangeren van de liederen.

De organisatie zal uiteindelijk de beste, eerste 03 composties met een trofee waarderen.

Op het verdere verloop van de Hindipop in Suriname zei Dienish dat het een 02 jaarlijks terugkerende evenement zal worden, vanwege de zware taak om het geheel te organiseren. Hij hoopt dat de Hindipop componisten deze bijzondere activiteit die in het kader van 140 jaar Hindustaanse immigratie in Suriname, voor het eerst werd georganiseerd, geen doodgeboren kind zal worden.

In het vervolg denkt Dienish dat hij zeker 04 maanden de tijd nodig zal hebben om zich voor te bereiden voor wat betreft de volgende Hindipop in Suriname (vanuit zijn ervaringen die hij heeft opgedaan bij deze eerste Hindipop). De Hindipop die op 31 mei jl. haar licht aanschouwde heeft zeker anderhalf jaar tijd in beslag genomen om de eerste en succesvolle Hindipop te organiseren.

Met de productie van deze Hindipop is hij ook zeer te vreden omdat de arrangementen dagelijks te beluisteren waren via de Radio en de Televisiezenders in Suriname.

Tot een van de top en de beste compostie behoorde het lied 'He pá tujhe pranám', een ode aan de vader (componist Jan S. Soebhag).

Helaas kan volgens Dienish dit jaar geen vervolg van zijn 'vadersdagconcert' plaatsvinden. Hij denkt dat er na de augustus vakantie 2013 er eventueel en wederom een grote show in Suriname zal plaatsvinden met lokale en buitenlandse artiesten. Dit kan tijdens de Diváliviering plaatsvinden.

De kunstenaar George Ramjiawansingh

Deel 1

George Ramjiawansingh (nationaal en internationaal zeer bekend om zijn kunstwerken)

Vertelt wie hij is.

George zoals wij hem kennen is op 17 januari 1954 en komt uit een gezin van 13. Hij is de zoon van (vader) Bier Ramjiawansingh en (moeder) Hilda Bihari. George is het 6de kind van zijn ouders.

Zijn jeugd heeft hij doorgebracht aan de Koningstraat. Al op de lagere school ontwikkelde zijn belangstelling voor kunst en cultuur.

Na verschillende trainingen en opleidingen gevolgd te hebben solliciteerde hij bij het Directoraat Cultuur (coördinator van alle monumenten in Suriname bij Cultuur) en thans is hij als coördinator verbonden aan de Nola Hatterman Academie en. Zijn hobbies zijn schilderen en in de tuin bezig zijn met zijn paloeoes., zijn wens is om alsnog een eigen tekenschool op te richten. Op de vraag wat de hoogte punten in zijn leven zijn geweest zegt hij, zijn kinderen en het behalen van verschillende awards(zie Cv).

Hij is getrouwd met Usha Kanhai, dochter van Jasodha Persad en Toelaram Kanhai en zijn hebben samen 3 kinderen. Iets over de kinderen schrijven. Met trots vertelt hij dat over zijn dochters:

- De 1ste (dochter) heeft haar bachelordiploma in Agogische Wetenschap Onderwijskunde;
- De 2de (dochter) loopt in de sporen van haar vader, zij draagt de titel kunstenaars en mo-A tekendocent;
- De 3de (dochter) studeert Economie aan het Instituut voor de Opleiding van Leraren.

George heeft van 1969-1970 de kunstschool van CCS met succes bezocht (Certificate); van 1971-1976 heeft hij de New School for Plastic Arts (N.S.B.K.), Suriname, (Diploma) en vervolgde wederom zijn opleiding aan dezelfde school van 1973-1976 (Certificate). In 1977 volgde hij een training bij het instituut voor Ceramic; in 1978 volgde hij een training bij de Indonesische Ambassade in bloemschikken. In 1979 behaalde hij zijn diploma in Calligrafie.

In de periode 1986-1987 volgde hij een opleiding in creatieve kunst en cultuur en kunstonderwijs in Jamaica, waarna hij naar India vertrok voor zijn vervolgstudie aan Vishva Bharati University te Calcutta, (1989- 1990); in

1993 volgde hij een praktische training aan de Vrije Academie, Den Haag en in 1994 volgde hij lithografie aan de Koninklijke Academie, Den Haag.

Van 2004-2007 volgde hij een opleiding in de fotografie aan de Rijks Academie, Amsterdam;

Intussen heeft hij een eigen Art Gallery (onder de naam Gallery Singh) gevestigd aan de Koningstraat # 65

In het dagelijkse leven is hij ambtenaar bij het Ministerie van Onderwijs en Volksontwikkeling, Directoraat Cultuur.

In zijn vrije tijd is hij als docent verbonden aan de Nola Hatterman Instituut te Fort Zeelandia # 5, Paramaribo.

Ontvangen Awards en Prijzen

1990 Prize for the 500th Anniversary of the Americas in Costa Rica;

2005 Prize celebrating 30 years of independence in Suriname (Centrale Bank);

2006 Honored by the President of the Republic of Suriname as Grandmaster of the Law on Order of the Yellow Star, Honored by the Universal Peace Federation Interreligious and International Federation for World Peace as Peace Ambassador;

2009 Honored by the Chairman of Commissie Herdenking 135 jaar Hindostaanse Immigratie;

2011 first prize for the art installation (national) of the 150th anniversary of Rabindernath Tagore.

Bhásá zal in haar volgende editie wederom een ander deel over de Kunstenaar George Ramjiawansingh publiceren

Culturele Unie Suriname

Met cultuur in haar pluraliteit komt singulariteit in identiteit

De Culturele Unie Suriname, afgekort de

CUS heeft de **Nationale Diváli Manifestatie** voor 2013 gepland vanaf woensdag 30 oktober 2013 - tot zondag 03 november 2013.

De activiteiten van de Culturele Unie Suriname (CUS) behelzen altijd een verrassingselement. Dit jaar zal hetzelfde gebeuren. Ook de inrichting van het plein zal anders zijn. De optochtlopers gaan ook vanuit een centrale punt vertrekken.

Op diválidag zal er overal ter wereld de Godin Laksmi vereerd worden om zaligheid, geluk, welvaart goede gezondheid te verkrijgen.

De verering zal op een eenvoudige wijze plaatsvinden door het huis en de omgeving schoon te maken voor de verering. De meeste vierders zijn een week van te voren tot enkele dagen na het diválifeest vegetarisch. Men nuttigt vegetarische voeding of zoetigheden met maat. Er zijn ook mensen die gedurende de vele activiteiten die vooraf aan dit feest plaatsvinden, samenvallen en gelijk na de diváli plaatsvinden, vasten.

Op de diválidag wordt er vooraf heilige spreuken opgezegd en God Ganesh vereerd en daarna de Godin

Laksmi. Aan de Godin en God Ganesh zoetigheden geofferd.

God Ganesh wordt altijd en vooraf aanbeden omdat Hij, alle negatieve invloeden wegwerkt. Hierdoor wordt positieve energie in het lichaam en het geest goed opgenomen. Het uitspreken van de juiste spreuken (mantr) helpt de energie om in het lichaam opgenomen te worden.